

[Viggo Starcke.]

og mere statshandel i Danmark, hvis man ikke kan få de andre vesteuropæiske lande til at bringe deres handelsfrihed op til Danmarks niveau.

I søndags udtalte den højtærede statsminister, hr. Hans Hedtoft, i radioen som svar på nogle arbejderes spørgsmål om dumpingimport nogle ord, som jeg gerne vil have lov til at citere fra „Nationaltidende“:

„At sætte tolden i vejret ville ikke løse problemet, mente Hedtoft. Det er de andre lande, der må nedsætte deres toldsatser, og det er dette, vi bestræber os på at få dem til“.

Jeg vil gerne takke den højtærede statsminister for denne udtalelse; den lyder både beroligende og fornuftig. Desværre tilføjede den højtærede statsminister umiddelbart efter:

„Vil det ikke lykkes, kan en toldrevision blive en nødvendighed“.

Dette lyder knap så beroligende og knap så fornuftigt, men så har jo på en måde den højtærede statsminister holdt begge veje åbne, både den rigtige vej og den forkerte vej; men der er ikke noget rigtigt i at gå den forkerte vej.

Det er en farlig filosofi, denne indstilling med hensyn til reel gensidighed og reel lighed, selvom dette mål er ønskeligt, hvor det gælder fuldstændig frigørelse. Denne filosofi er farlig, dels fordi den er forkert, og dels fordi den ikke adskiller sig spor fra den propaganda, som de gamle særinteresser, der i lang tid har ernæret sig på andres bekostning gennem toldmonopol, har ført. Det er visse kredse indenfor højfinansens, der præker denne falske lære, næppe fordi det er deres overbevisning, men fordi de har økonomisk interesse i en særstilling. Det er ikke det danske folks interesser, der varetages af disse kredse, det er ikke forbrugernes interesser, det er ikke den sunde produktions interesser, det er ikke landbrugets og eksporterhvervenes interesser, og det er ikke den danske arbejders interesse — og slet ikke retfærdighedens og frihedens. Da den højtærede minister mener, og mener med rette, at Danmark er fundamentalt interesseret i en fri international handel, burde han forme

både sin politik og sin filosofi ud fra denne fundamentale interesse.

Den bedste og mest ideelle tilstand i verden er en tilstand, hvor handelen er fri over alle landegrænser; det ville være det mest betydningsfulde bidrag til fred mellem folkene og velstand mellem menneskene. Den næstbedste tilstand, hvis man ikke kan opnå den bedste, er en verden, hvor ens eget land har en fri handel, selvom andre lande plager sig selv og andre med restriktioner, told og statshandel. På denne måde varetager man sit eget lands fundamentale interesser, selvom andre lande bærer sig bagvendt ad. Historiens erfaring og fornuftens overvejelser viser os, at det er det rigtige; men den værste tilstand er den, hvor både ens eget land og andre lande desuden lægger handelen og det frie samarbejde mellem mennesker hindringer i vejen. Fortidens historie og nutidens bitre erfaring viser os, at dette fører til ufred og bitterhed mellem folkene, til fattigdom og økonomiske vanskeligheder for befolkningen.

Hvis vi kan opnå den bedste tilstand, skal vi med iver tage imod den, og jeg forstår, at der hersker fuldkommen enighed mellem den højtærede minister og mig på dette punkt: at man skal foretrække den bedste løsning fremfor de ringere løsninger. Men uenigheden opstår, når man står overfor dette, at man ikke kan opnå det bedste. I det tilfælde vil jeg nemlig foretrække den næstbedste løsning fremfor den værste, medens det ser ud til, at den højtærede minister vil foretrække den værste løsning fremfor den næstbedste.

Danmark har i dag liberaliseret 76 pct. For landbrugsvarer ligger liberaliseringen på 80 pct., for råvarer på 96 pct., men for de bearbejdede varer kun på 60 pct. Der mangler her en fjerdedel at frigive af importen fra de vesteuropæiske lande, og for hele importen mangler endnu ca. 40 pct., hvilket svarer til en importmængde på over 2 milliarder kr. En meget betydelig del af Danmarks import er altså stadig bundet af restriktioner.

Danmark og Norge ligger lige langt nede med hensyn til liberalisering. Frankrig er meget langt tilbage og har det som følge deraf også elendigt. Storbritannien har efter